

פרשת צו

לא תאפה חמץ חלקם נתתי אותה מאשי (ו, י)

הנה הרמב"ם כתב וז"ל (מע"ק יב, יד) וכן שיירי המנחות שאוכלין הכהנים וכו' אין אוכלין אותן חמץ שנאמר "לא תאפה חמץ חלקם" אפילו חלקם לא יחמיצו, ואם החמיץ שיריה לוקה.

וצריך להבין מש"כ "אין אוכלין אותן חמץ", הא מהך קרא ילפינן רק דאסור בעשיית חמץ אך מנ"ל דאם עבר ואפאו שאסור לאכלו.

ונראה דהנה בגמרא (מנחות נז, א) בעי רב פפא חימצה ויצאת וחזר וחימצה מהו וכו' או דילמא כיון דחימצה פסול יוצא לא מהני ביה, וכי הדר מחמיץ לה מיחייב עלה משום מחמיץ אחר מחמיץ. ופירש רש"י דלאו קדושה גמורה היא ואין בה אלא פסול חימוץ. הרי דבהך קרא דמחמיץ לא כתיב איסור גרידא כי אם דכתיב ביה גם פסול (וכמ"ש התוס' שם נה, ב ד"ה אף).

לפ"ז דבהך קרא כתיב פסול, הרי השיריים פסולין ואסורין באכילה, ושפיר כתב הרמב"ם דבהך קרא כתיב איסור אכילה.

מקור: רינת יצחק